

7/62

proletariërs aller landen
verenigt u!

De Internationale

nederlandse sectie
van de
VIËRDE INTERNATIONALE

=====
P GESPANNEN V ET MET "DE WAARHEID"

Het is beslist niet onze gewoonte om meningsverschillen met andere personen of groeperingen in de arbeidersbeweging voor de burgerlijke rechter uit te vechten. In het algemeen kunnen we de strijd door middel van onze publicaties enz. best aan. Bovendien beschouwen wij de burgerlijke rechter niet als een instantie, welke heeft te oordelen over onze meningsverschillen met kameraden uit de arbeidersbeweging.

Iets anders wordt het, indien een organisatie, welke zegt de arbeidersklasse te vertegenwoordigen en te willen leiden in haar degeneratie zó ver gaat, dat zij bij voortduring de meest schunnige laster verspreidt over groepen of personen, welke een standpunt innemen, waarmee deze organisatie, of althans haar leiding, het niet eens is. Zolang deze laster binnen zekere grenzen blijft, kan men er zijn schouders over ophalen, maar ook hier komt het voor, dat de kwantiteit in de kwaliteit verkeert.

De Communistische Partij Nederland is een van de meest reactionaire en hyperstalinistische groepen binnen het verband van de partijen, welke de richtlijnen van de Krenlinoligarchie volgen. Tot Paul de Groot en zijn knechten is het proces van de destalinisatie nog vrijwel niet doorgedrongen. Daar is de waanzinnige laster, welke in de moskou processen van de dertiger jaren zijn hoogtepunt vond, nog steeds gangbare munt. Alle viezigheid, die men tegen de Trotskisten meent te kunnen gebruiken, wordt uit de goot gevist en willekeurig in het rond gesmeten.

Sinds het midden van het vorige jaar behoeft er geen twijfel meer te bestaan over de vraag of de Trotskisten zich mettertijd hebben ingezet voor de Algerijnse Revolutie. En evenmin kan niemand zich nog illusies maken over de miserabele rol, die de stalinisten in Frankrijk en elders - ook in Nederland - in de Algerijnse Revolutie hebben gespeeld.

"De Waarheid" - wat is een naam? - zit met al deze dingen voortdurend in zijn maag. De redactie zoekt en vindt de enige uitweg, die deze lieden nog open staat: die van de schaamteloze laster. Men heeft dit middel als zo vaak gebruikt en hier en daar heeft het nog geholpen ook.

Maar deze keer is net die keer, die teveel was. Wij nemen het niet meer, dat onze kameraden, die hun gehele bewuste leven aan de bevrijdingsstrijd van de arbeidersklasse hebben gewijd, door de modder worden gesleurd. De lieden, die geen ander arsenaal meer hebben dan dat van de laster, wier enig domein nog dat van de mesthoop van de geschiedenis is, hebben zich door hun gedrag buiten de rijen van de werkelijke arbeidersbeweging gesteld.

Zie verder achterpagina van de omslag.

DE GEMEENTERAADSVERKIEZINGEN.

Ofschoon wat laat door de geringe verschijningsfrequentie van ons blad, willen wij niettemin enkele opmerkingen maken ten aanzien van de uitslagen van de op 30 Mei j.l. gehouden gemeenteraadsverkiezingen.

Wanneer men afgaat op de in de verschillende bladen verschenen commentaren, dan komt men bij oppervlakkige lezing tot de conclusie, dat alle partijen gewonnen hebben. De verslaggever van "Het Vrije Volk", die op 1 juni schreef: "Het schijnt, dat er bij de ietwat onoverzichtelijke raadsverkiezingen, evenals bij de statenverkiezingen van ruim twee maanden geleden, voor elke partij reden tot tevredenheid is" heeft kennelijk bij voorbaat critici de pas willen afsnijden. Bizar is het werk van de cijfergoochelaars, die na verkiezingen optreden en dan net zo lang ordenen en frunniken tot zij een modus hebben gevonden om de partij, waartoe zij behoren als overwinnaar uit de strijd te laten komen. Het aardigste staaltje van deze kunst troffen wij aan in "Vrij Nederland", waar Hein Vos meer moet hebben gedacht aan het invullen van een W.A.-polis voor Suurhof dan aan een politiek verantwoorde analyse van verkiezingscijfers.

Maar genoeg over de zeepkistschrijvers. Deze raadsverkiezingen hebben ons de wetenschap gebracht, dat vele tienduizenden het niet eens zijn met de huidige gang van zaken in Nederland. De uitslagen toonden evenals die van de statenverkiezingen een verschuiving door Herman Rubens naar "links". Opmerkelijke winst voor de P.S.P. en groot verlies voor de V.V.D. De Pv.d.A. ging in verhouding tot de statenverkiezingen iets achteruit. De katholieke en christelijke partijen bleven gelijk, hetgeen voor de KVP, gezien "het gewin voor het gezin" een achteruitgang betekent. De CPN kon zich deze keer handhaven. De Socialistische Werkers Partij heeft jammer genoeg geen zetel kunnen veroveren. Welke conclusie kan men uit deze feiten trekken? Om te beginnen is de klap, die de VVD heeft gekregen een duidelijke veroordeling van het regeringsbeleid. Dat de KVP en de christelijke partijen gespaard bleven voor een ramp à la VVD is een gevolg van het volkomen falen van de PvdA in de oppositie. Wij zijn het bij uitzondering met "De Tijd / Maasbode" eens, welke schreef: "De voortgezette winst van de PSP is voor de PvdA een ongenoegelijk gebeuren, daar de werfkracht van de laatste, ook na haar oppositionele jaren, kennelijk te wensen overlaat. Dit ligt ten dele aan de PvdA zelf. In de geest zijn de socialisten nog niet van de ministerzetels opgestaan. De partij heeft nog allerlei bindingen met het huidige beleid, dat op de keper beschouwd ook niet zoveel verschil vertoont met het beleid van de brede-basis-jaren." (Onderstreeping van ons, HR).

Wanneer wij de stemverschuivingen precies konden volgen, dan zouden wij ongetwijfeld een doorstroming te zien hebben gekregen van de VVD naar de PvdA en van de linker kant van deze partij naar de PSP. De VVD zal zeer zeker ook veren hebben gelaten aan de christelijke

partijen en deze weer aan de PvdA.

Indien de PvdA in de Nieuw-Guinea-politiek een van die van de regering afwijkende mening had getoond, zou de overwinning van de PSP nog groter zijn geweest. Zo ziet men hoe wonderlijk de wegen van de koloniale revolutie zijn. Een onder de druk van de indonesische revolutie tot stand gekomen Bunker-plan behoedde de PvdA voor een verkiezingsnederlaag, die zij zeer zeker geleden zou hebben, indien zij minder pro-amerikaans was geweest en niet beangst voor grotere winst voor de PSP.

De overwinning van de PSP is een uiting van angst en ontevredenheid. Angst voor de oorlog en de atoombom. Ontevredenheid over de regeringspolitiek en die van de PvdA. Men kan niet zeggen, dat de kiezers zich voor een consequente socialistische partij hebben uitgesproken. Zij hebben zich met bijna tweehonderdduizend voor de minst slechts uitgesproken (de SWP buiten beschouwing gelaten), die bekend was. Het optreden van de nieuwbakken PSP-raadsleden zal nog wel eens tot de nodige hilariteit aanleiding geven, daar nog weinig mensen twee PSPers hebben meegemaakt, die ten aanzien van een aantal zaken eenzelfde mening hadden. Wij betreuren het, dat de ontevredenheid, waarvan de PSP de uitdrukking is, zich niet in de massabeweging heeft ontwikkeld. Als zodanig zien wij de PSP als een rem op de ontwikkeling van de klassestrijd in dit land, omdat zij als verzamelpunt gaat dienen van de politiek meest bewusten uit de massabeweging, waardoor de grote massa's in de traditionele organisaties de willige volgelingen blijven van de apparaatbureaucraten.

Wij willen de overwinning van de PSP niet alleen zien als een negatief verschijnsel. Als anti-oorlogs- en anti-kapitalistische tendens is het verkiezingssucces van de PSP een heugelijk feit. Bizar teleurgesteld zijn wij door het feit, dat Henk Gortzak niet in de amsterdamse raad werd gekozen. Wij geven toe, dat het, naast de PSP, moeilijk was om te slagen. De verkiezingsactie van de SWP was voornamelijk parlementair ingesteld. Wij misten de verkiezingsleuzen, die een duidelijk onderscheid maakten met die van de CPN en de PSP. Wij misten de verkiezingsredevoeringen in de arbeidersbuurten, waarin de ontbureaucratisering van de communistische beweging uiteengezet werd en het bestaan van de SWP gerechtvaardigd. Wij misten een duidelijke ideologische lijn.

De SWP staat thans voor een kruispunt in haar bestaan. Het is aan leden en leiding een beslissing te nemen. Wij bieden gaarne de SWP een plaats aan in onze Internationale, ondanks alle aanwezige verschillen en opvatting. Onze beweging is geen monolithische, doch een waar het democratisch centralisme geen holle frase is. Wij vrezen echter, dat de systematische verspreiding van laster door het stalinisme tegen onze beweging velen in de SWP er thans nog voor doet terugschrikken van het toetreden tot de Vierde Internationale. Toch is er voor hen geen ander alternatief, dan zich te verbinden met de nieuwe communistische wereldpartij of uiteen te vallen in een groep teleurgestelden. Met deze laatste "oplossing" zou het nederlandse proletariaat wel een zeer slechte dienst worden bewezen. Het zou een overwinning zijn voor het in Nederland - helaas - nog springlevende stalinisme. De gemeenteraadsverkiezingen tonen een ontwikkeling naar links. Het zou tegen de gang van deze

ontwikkeling zijn, indien de SWP niet naar links zou gaan.

Wij willen deze opmerkingen over de verkiezingen besluiten met een citaat uit "De Waarheid" van 14 Mei 1946, dus van zestien jaar geleden.

NOG EEN PROVOCATIE

"Hier en daar kan men in de stad stroken zien, waarop "opgewekt wordt om op de lijst van de Communisten te "stemmen. De vervalsers beweren op deze strookjes, dat "de C.P.N. (De Waarheid) de leuze "Indonesië los van "Holland nu !" aanheft.
"Het spreekt vanzelf, dat deze strookjes geplakt worden "met de bedoeling om de Communisten in discredit te "brengen. Het standpunt van de Communisten inzake Indo- "nesië is bekend. Zij hebben met deze strookjes niets "te maken. De Trotskisten, waarvan de vervalsing uitgaat, "tonen hier hun ware aard als helpers der reactie. Men "zij gewaarschuwd."

Zo voerden de stalinisten anno 1946 hun verkiezingscampagne. Zo steunden zij de Indonesische Revolutie. Zo lasterden zij over het Trotskisme.

o-o-o

Het is geen zaak van de ene heersende klik te vervangen door de andere, maar van het veranderen van de methoden zelf van het beheren van de economie en het leiden van de cultuur van het land. Bureaucratische autocratie moet plaats maken voor Sowjetdemocratie. Het herstel van het recht tot kritiek en waarlijke vrijheid van verkiezingen zijn de noodzakelijke voorwaarden voor de verdere ontwikkeling van het land. Dit stelt voorop het herstel van de vrijheid van Sowjetpartijen, te beginnen met de partij van de bolsjewiki en een wederopstanding van de vakbonden. Het brengen van de democratie in de industrie betekent een radicale herziening van de plannen in het belang van de werkers. De vrije discussie over economische problemen zullen de onkosten van bureaucratische fouten zigzags verminderen. Duur speelgoed - sowjetpaleizen, nieuwe theaters, showondergronden - zullen worden verdrongen ten gunste van arbeiderswoningen. "Bourgeois distributienormen" (d.w.z. de ongelijkheid van inkomen) zullen binnen de grenzen van het strikt noodzakelijke worden gehouden en naarmate van de groei van de sociale rijkdom overgaan in socialistische gelijkheid. Rangen zullen onmiddellijk worden afgeschaft. Het verguldsel van democraties zal de smeltkroes ingaan.

= 3 =

De jeugd zal de gelegenheid krijgen vrij te ademen, te critiseren, fouten te maken en op te groeien. Wetenschap en kunst zullen van hun ketenen worden bevrijd. En tenslotte zal de buitenlandse politiek terugkeren tot de tradities van het revolutionaire internationalisme.....

L.D. Trotsky - De verraden Revolutie.

Door een misverstand werd bij de in het vorige nummer opgenomen aflevering van het serie-artikel "Indonesië, de huidige situatie" als auteur vermeld: Kromo. Dit artikel was echter van de hand van Eduard Verheyen. Voór deze fout onze verontschuldiging aan schrijver en lezer.

o=0=0

INDONESIE, DE HUIDIGE SITUATIE (II)

door
Ed. Verheyen

Het koloniale japanse bestuur leidde tot stilstand van het beetje industrie, dat bestond. Tegenover de destructieve en uitbuitende kant van het regiem stond economisch slechts het feit, dat de nadruk werd gelegd op de verbouw van voedingsgewassen. Dit laatste kon overigens niet verhinderen, dat er in bepaalde gebieden hongersnood ontstond, vooral tegen het einde van de oorlog. Het gebrek en de harde voedselrequisitiemaatregelen brachten de bevolking tot lijdelijk verzet en tot haat tegen het japanse imperialisme. De japanse politiek deed het zelfbewustzijn van de massaas geweldig toenemen. De oude vijand, het nederlandse imperialisme was gebroken, (althans tijdelijk) duizenden vroeger ontoegankelijke hogere en middelbare functies konden nu door Indonesiërs worden vervuld, de nationalistische beweging kreeg een zekere armslag. De bedoeling van het japanse regiem was het hele volk te mobiliseren ter ondersteuning van de japanse imperialistische oorlog tegen het westerse imperialisme, daarbij misbruik makend van panaziatische gevoelens.

Het onbedoelde resultaat was dat de bewuster geworden massaas in hun anti-imperialistische instelling ook de japanse heersers steeds meer als vijanden gingen zien. Het japanse imperialisme moest naar bondgenoten zoeken en bespeelde zo revolutionaire nationalistische krachten, die zich ook tegen alle imperialisme moesten gaan keren.

Vooraf steunde het japanse regiem de laag van (moderne) hele en halve intellectuelen door middel van benoemingen in vele ambtelijke (administratieve, technische, militaire, semi-militaire) functies. Zo ontstond rond het staatsapparaat een nieuwe geprivilegieerde burgerlijke klasse. Deze drong de oude feodaal-ambtelijke klasse (hele en halve intellectuelen ook) steeds meer opzij en had de leiding van de grote, getolereerde nationalistische beweging.

Nieuwe grote organisaties, gedwongen arbeid in het buitenland (de romusha's), militaire en semi-militaire training van tienduizenden jongeren braken de oude, nog half-feodale, door het nederlandse

koloniale regiem kunstmatig geconserveerde maatschappij verder open.

De revolutie van 1945 - '49 versterkte dit proces. Een deel van de feodalen liep "net op tijd" over naar de revolutionaire beweging en wist aldus zijn ambtelijke posities te behouden. Zo kon er een soort fusie plaatsvinden met de moderne intellectuelenklassen. Een deel van de feodalen werd afgezet, een deel (in Noord- en Oostsumatra) geliquideerd. De feodale klasse als zodanig viel, met het koloniale systeem, dat haar bestaan kunstmatig had verlengd.

De nieuwe feodaal-burgerlijke klasse veroverde in de revolutie de macht, die het imperialisme met haar had moeten delen en bevestigde haar positie via haar greep op het staatsapparaat en het leger. Bepaalde delen van dat leger kon men overigens pas later in bedwang krijgen.

In en rond deze apparaten ontwikkelde zich een kleinburgerlijke laag van halfintellectuelen, ambtenaartjes, vakbonds- en politieke leidertjes, een laag, die enigszins wantrouwend stond tegenover de westers-georiënteerde koloniale bourgeoisie, de vleugel, die tot ongeveer 1953 - '55 aan de macht was.

Betrekkelijk nieuw is de beperkte niet-ambtelijke vleugel van de koloniale bourgeoisie, een voornamelijk commerciële, doch gedeeltelijk ook kleinindustriële burgerlijke klasse, die met de afbraak van de feodale maatschappij en haar waarden ook in aanzien steeg. Boven de laag van zeer kleine plaatselijke handelaartjes, winkelier-tjes hebben we te doen met een middenlaag van handelaren, kleine fabrikanten (van sigaretten, pannen, parasols - pajungs - batikwerk enz.) en van rubberplanters, waarboven zich een kleine laag van millionairs bevindt.

De koloniale nederlandse bourgeoisie laag verdween na 1957 geheel. De indo-europese koloniale kleine burgerij werd als klassefactor ook uitgeschakeld. Zij vertrok geleidelijk en grotendeels naar Nederland : ook diegenen, die de indonesische nationaliteit verworven hadden. De rest, wellicht een twintigduizendtal, is sterk geïsoleerd : een nu hulpeloos, triest overblijfsel van het koloniale tijdperk.

De chinese bourgeoisie en kleine burgerij werden in hun ontplooiingsmogelijkheden ingeperkt. Tijdens de revolutie van 1945 - '49 kwamen zij onder zware druk te staan, doch later konden zij zich enigszins in hun economische posities herstellen, nu naast de indonesische handelaren enz., die lange tijd kunstmatig en op grote schaal werden gesteund door de staat (tot ongeveer 1957) om zich te kunnen handhaven en ontwikkelen.

Het bonapartistische regiem liquideerde onder het voeren van een demagogische chauvinistische anti-chinese hetze de kleine chinese handelaartjes op het platteland (eind 1959), doch liet de millionairs c.s. lopen. Onder de anti-chinese politieke druk voelden de chinese grote en kleine kapitalisten zich wel genoopt indonesische stromannen aan het hoofd van hun bedrijven te stellen en moesten zij al hun "legale" en illegale zakentalenten uitbuiten om zich te kunnen handhaven.

Het chinese proletariaat verkeert in een niet veel betere positie dan die van hun indonesische klassegenoten.

Een werkelijke verandering in de economische structuur werd er door de revolutie van 1945 '49 niet aangevraagd. Tot omstreeks 1956 - '57 trachtten de burgerlijke regeringen de aanslagen op particuliere buitenlandse ondernemingen en de bezetting van ondernemingsgronden zoveel mogelijk ongedaan te maken.

Gedurende een aantal jaren heeft het nederlandse koloniale kapitaal - ook na 1949 - zeer grote winsten vergaard, ondanks de druk van de geweldig versterkte vakbondsorganisaties. Zelfs bij afwezigheid van een werkelijk revolutionaire leiding ging de koloniale revolutie echter verder. De druk van onderop zien we weerspiegeld in de op het westerse imperialisme georiënteerde naar enigszins "neutralistische" koloniale bourgeoisregeringen in de periode 1953 - '56.

De climax van de nieuwe strijdbaarheid tegenover het imperialisme en de contrarevolutie kwam aan het eind van 1957. Arbeiders en jongeren bezetten de nederlandse bedrijven, waar rode vlaggen op werden geplant. Het leger nam alles snel over, doch nationalisatie was onvermijdelijk geworden. Op deze wijze nam de staatssector in de halfkoloniale economie geweldig toe: in totaal waarschijnlijk iets meer dan de helft van het geïnvesteerde kapitaal. Daarmee zwol het bureaucratische (en militaire) apparaat, waarmee de bourgeoisie de socialistische tendenties zoveel mogelijk probeert op te vangen en te neutraliseren. De genationaliseerde bedrijven zijn welige voedingsbodems voor de corrupte praktijken van de ambtelijke en militaire bourgeoisie geworden.

Van iets minder economische betekenis dan de nationalisatie van de nederlandse bedrijven was de overname van de chinese bedrijven (omzet Rp 60 à 70 miljard per jaar) van Tsjang-kai-sjek-aanhangers en later de economische liquidatie van de ongeveer 100.000 chinese tussenhandelaartjes op het platteland, die met hun gezinnen (ongeveer 3 à 500.000 personen) eind 1959 uit hun woonplaatsen moesten verdwijnen. Aangezien er geen collectieve of coöperatieve voorzieningen waren getroffen was het resultaat, dat de rol van de Chinezen voor een deel door particuliere Indonesiërs werd overgenomen en er voor een ander deel niets voor in de plaats trad. Het economische en verdere isolement van het toch al ernstig verwaarloosde en gediscrimineerde platteland nam daardoor nog ernstiger vormen aan. De levensomstandigheden van de landelijke massa's verslechterden.

De particuliere sector van deze halfkoloniale economie is nog zeer beduidend. Het belangrijkste is hier de olie-industrie, beheerst door Amerikaanse maatschappijen: de Caltex (45,6 %) en de Stanvac (22,8 %), waarnaast een gemengd engels-amerikaans-nederlands bedrijf, de Shell, een Shell-dochtermaatschappij Perminco en een indonesisch staatsbedrijfje Permina opereren. Als "grootste deviezenopbrenger" en technisch hoogstontwikkeld bedrijf wordt dit stukje internationaal kapitaal beschermd, mede met het oog op de steun en de relaties met het Amerikaanse en verdere niet-nederlandse imperialisme. Ook in de landbouwsector is dit kapitaal nog actief en het draagt daarnaast met allerlei hulpprojecten bij tot de "staatssector" van de indonesische halfkoloniale economie.

De nieuwe handels- en beperkt-industriële bourgeoisie en de grote indonesische "middenstand" wist zich ook toen de staatssteun verminderde te handhaven en te versterken, ondanks de bonapartistische staats- en legercontrole op het economische leven, die soms verlammend werkt. Zij is deels vervlochten met de ambtelijke bourgeoisie, deels een duidelijke afzonderlijke klassefactor, bekend als de z.g. "banteng-groep".

(wordt vervolgd).

EEN LEKKER BAKKIE KOFFIE:

SLAVENZWEET-EN BLEED

In 1782 vestigde de echtgenoot van "De Weduwe" een handel in koffie, thee en tabak. Van 1813 tot 1934 werd de zaak gedreven onder de naam Firma de Erven Weduwe J. van Nelle. Intussen hebben de zaken zich aanzienlijk uitgebreid. In België en Duitsland werden fabrieken gesticht en het aantal producten werd met vele uitgebreid. De omzet steeg in de jaren 1959, 1960 en 1961 met 13% en wel van resp. f.60 milj. tot f.64 milj. en f.68 milj. Het koffiegebruik in Nederland steeg van 35.800 ton in 1959 via 40.600 ton in 1960 tot 44.300 ton in 1961, dus met 23 %.

Het World Coffee Propaganda Committee stelde \$100.000 ter beschikking van de Stichting Koffie Propaganda Nederland om in 1962 een reclamecampagne te voeren voor het koffiegebruik.

De winst van "de Weduwe" bedroeg in de genoemde drie jaar resp. f.2,3 milj., f.2,4 milj., f.2,7 milj., alles na aftrek van de belastingen. Het kapitaal bedraagt f.10,5 milj. en de reserve f.7,- milj. De koers van de aandelen is 250 %, het dividend 2 %.

In vergelijking tot ouwe Douw (D.E.) heeft "de Weduwe" echter maar een snoepwinkeltje. Douwe Egberts had een omzet van f.175,- milj. Het geplaatste kapitaal was f.15,- milj. De winst na afschrijvingen f.15,- milj. Er werd f.7,- milj. belasting betaald en daarom moesten de aandeelhouders zich met f.7,- milj. tevredenstellen. In 1961 heeft D.E. een groot aandelenpakket van Van Nelle gekocht. Het marktaandeel van Van Nelle en D.E. in koffie en thee en tabak bedraagt meer dan 50 %.

43 % VAN DE NEDERLANDSE KOFFIE-INVVOER KWAM IN 1961 UIT ANGOLA !

De portugese fascistische trachten de vrijheidsstrijd van het angolese volk in bloed te smoren OM OOK IN ROTTERDAM EN JOURE de goudstroom te laten vloeien. In Angola werken slaven op koffieplantages voor het kopje koffie, dat wij iedere dag drinken. Het is de allerhoogste tijd, dat de nederlandse arbeidersorganisaties de importfirma's dwingen om de invoer van koffie uit Angola stop te zetten. Het is tijd voor een BOYCOT VAN ANGOLESE KOFFIE !.

Het is niet toevallig, dat zo'n groot deel van de koffie-import uit Angola komt. Slavenarbeid is goedkoop en biedt de Portugezen de gelegenheid om te concurreren op de wereldmarkt. Dat aan deze koffie bloed kleeft deert de nederlandse ondernemers niet. Bloed is voor hen niet belangrijk, wel hun winst op de koffie.

STELT IN UW ORGANISATIES DE BOYCOT VAN ANGOLESE KOFFIE AAN DE ORDE !

DE SPAANSE ARBEIDERSKLASSE IN VERZET.

Er is een golf van stakingen over Spanje gegaan. Weliswaar is op dit ogenblik vrijwel overal het werk hervat, maar dat kan slechts tijdelijk zijn. Morgen zal het spaanse proletariaat weer in opstand komen en het zal niet rusten voor de fascistische tyrannie is gevallen en heeft plaatsgemaakt voor de Iberische Socialistische Republiek.

Bij de thans teruggeëbde stakingsgolf heeft het asturische mijnproletariaat weer spits afgebeten. Dit gebied behoort tot de meest onbetrouwbare voor het Franco-regiem. Daar vindt men dan ook de scherpste politieterreur, de tot uiterste scherpte opgevoerde onderdrukking. Men moet de grootste bewondering hebben voor de moed van de Asturiërs. In hun streek werden in de burgeroorlog de zwaarste verliezen geleden, een hele generatie van socialistische arbeiders werd uitgemoord. En toch is het de fascistten niet gelukt de jongere generatie politiek dood te maken. Het zijn de kinderen van de strijders van 1934 en 1936, die opnieuw de strijd tegen het fascistische regiem opnemen.

De stakingen in Asturië en die, welke daarna in Bilbao, Catalonië en zelfs in achterlijke provincies zijn gevolgd, tonen hoe groot de ontevredenheid is. De houding van de spaanse rooms-katholieke kerk, die een van de voornaamste organisatoren van de burgeroorlog is het fascistische kamp was en een steunpilaar van het Franco-regiem, kan als graadmeter worden beschouwd. Deze kerk begint zich enigszins van dit regiem los te maken. Uiteraard heel voorzichtig, daar het ook de clerus wel duidelijk is, dat de wederopleving van de strijd de grootste risico's voor de macht van de kerk meebrengt. Aan de andere kant zijn er opportunistische overwegingen, die leiden tot een voorzichtige distanciëring van het gehate Franco-regiem. De kerk is zeer goed op de hoogte van de stemming onder de bevolking en zij weet nauwkeurig hoever de ontevredenheid is voortgeschreden. Zij weet, dat het Franco-regiem bestaat bij de gratie van de guardia civil, die honderdduizenden leden telt. Zij rekent met de mogelijkheid, dat een spontane revolutie dat regiem zou kunnen wegvagen en zij kent het revolutionaire karakter van de spaanse massa's. De houding van de kerk levert het bewijs, dat de ondergang van Franco aanstaande is.

Toen de Franco-fascisten in 1936 de macht gemakkelijk dachten te kunnen veroveren, stonden de kerk, het leger en de gehele bourgeoisie achter hen. De arbeiders en grote delen van de arme boeren beantwoordden de staatsgreep met een schitterende revolutie. Alle voorwaarden voor de overwinning waren aanwezig. In driekwart van Spanje werd het fascisme vernietigend verslagen door de heldenmoed van de bevolking, welke bijna ongewapend de kazernes bestormde. Na enige weken kregen de traditionele arbeidersorganisaties weer door Pieter Elsing vat op de grote delen van de arbeidersklasse. De rol van de stalinisten was die van de meest rechtse partij van de arbeidersklasse. Zij overtroffen zelfs de burgerlijke republikeinen.

De Volksfrontregering saboteerde de strijd tegen de fascistten en trachtte de socialistische revolutie, de enige voorwaarde voor de overwinning, te vernietigen. De "democratische" landen steunden Franco met hun non-interventiepolitiek, terwijl Hitler en Mussolini openlijk legers, luchtvloten en oorlogsschepen in de strijd wierpen. In de steek gelaten en verraden konden de massaas, door het ontbreken van een werkelijke revolutionair-marxistische massapartij de weg naar de overwinning niet vinden. De oudere generatie wordt beheerst door een diep wantrouwen tegen de partijen, die in de burgeroorlog bankroet gemaakt hebben. Natuurlijk is dit doorgedrongen tot de jongere arbeiders. Reeds meer dan twintig jaren is deze nieuwe generatie niet meer onder de invloed van de stalinisten, reformisten en syndicalisten.

De haat is diep. De kinderen van het millioen gesneuvelden en vermoorden weten wie hun vader heeft vermoord. De vrouwen, die achter zijn gebleven, zwijgen niet. Zij vertellen hun zonen en dochters van de strijd van hun vaders. Deze vrouwen moeten in de stakingen wel een geweldige rol gespeeld hebben, want het is vrijwel uitgesloten, dat zonder hun aanmoediging zulk een staking volgehouden kan worden. Want deze betekent in de eerste plaats hongeren, alle dagen, dat ze duurt. De spaanse vrouwen behoren tot de meest onderdrukte van Europa. Zij zijn bezig te ontwaken en welk een geweldige kracht van vrouwen uit kan gaan in de strijd heeft de Chinese Revolutie bewezen en bewijst de Algerijnse Revolutie nog iedere dag.

Voortdurend circuleerden er de laatste jaren in de pers berichten, dat Franco opgevolgd zou kunnen worden door Don Juan, die dan constitutioneel zou regeren. Franco en zijn aanhangers willen dat wel. Men tracht de massaas te troosten met het vooruitzicht van veranderingen, die wellicht eens zullen komen. Maar ook de monarchie kan de spaanse arbeiders geen vertrouwen inboezemen, zij is verbonden met het grootgrondbezit, een brandend probleem in Spanje. Onder het Franco-regiem werd eenmaal een boerencongres gehouden. Het eiste verdeling van het grootgrondbezit, waarop een grootgrondbezitter cynisch opmerkte, dat dan de burgeroorlog voor niets was gevoerd.

De heersende kaste acht het niet zonder gevaar van regiem te verwisselen. Een beweging tegen het Franco-apparaat zou wellicht veel grotere verschuivingen teweeg brengen.

In 1945, na de tweede wereldoorlog maakten de spaanse massaas zich op om met Franco af te rekenen, doch de toen bestaande en in de voorafgaande maanden gegroeide traditionele arbeidersorganisaties propageerden: doe niets, wij worden straks ook bevrijd van het fascisme. De bevrijding bleef uit en een goed moment was weer voorbijgegaan. Het Franco-regiem heeft het daarna nog jaren uitgehouden. Hoe was dat mogelijk?

Gedurende de eerste jaren na de oorlog vierde in Frankrijk en Italië de coalitiepolitiek hoogtij. Socialistische en communistische partijen maakten deel uit van de regeringen. In die landen was in die jaren stilstand en achteruitgang. De engelse Labourregering leverde Franco zelfs pantserwagens! Met het uitbreken van de koude oorlog begonnen de Amerikaanse imperialisten Franco te steunen. Het verouderde productieapparaat, de achterlijke productiemethoden, de gevol-

gen van de burgeroorlog, de roofpolitiek en de corruptie van de fascistenklied maakten economische steun dringend nodig om de "zwakke schakel" ietwat te versterken. De miljoenensteun van de Amerikaanse imperialisten werden opgeslokt door de corrupte falangisten en de fascistische politie. Ook de geweldige geldoverschotten, die door het toeristenbezoek Spanje binnenvloeden verdwijnen in die bodemloze put.

Men kan zich afvragen of dit alles onder een burgerlijke republiek zou veranderen. In ieder geval heeft de Spaanse bezittende klasse wat dat betreft geen enkele illusie. De Amerikaanse imperialisten hebben Franco ingeschakeld bij de verdediging van de "westerse vrijheden" Thans is er bij de Westeuropese Nato-bondgenoten een streven merkbaar om Spanje binnen de EEG te halen. Daartoe zouden "enige democratische veranderingen in het Spaanse staatsbestel" nodig zijn. Men zou anders al te zeer zijn gezicht verliezen. Dit verklaart ook de steun van de reformisten aan de Spaanse stakers. Maar het bedrog ligt er duimendik op. Zonder de steun van de USA-imperialisten zou Franco geen uur meer blijven bestaan. Men heeft toch trouwens een Nato-bondgenoot in het fascistische Portugal, welks regiem geen haar beter is dan de Franco-dictatuur? Waar de in de Nato en EEG verenigde imperialisten naar streven is het bereiken van een voorzichtige, schijnomschakeling van het Francobewind naar wat schijn-democratische hervormingen. Daarmee hopen zij te bereiken, dat, zonder dat er wezenlijke revolutionaire ontwikkelingen in Spanje, een situatie wordt geschapen, die dat land "aanvaardbaar" zou maken als EEG-lid. Zoals de zaken nu liggen zou de stunt van een Spaans EEG-lidmaatschap "onverkoopbaar" zijn en al te zeer het ware karakter van deze roversclub duidelijk maken.

Het is goed nog even wat dieper in te gaan op de rol van de kerk in Spanje. Deze is met duizenden draden - economische en sociale - met de Franco-tyrannie verbonden. De kerk is een van de belangrijkste factoren geweest, die Franco's overwinning hebben mogelijk gemaakt. Maar vooral de lagere geestelijkheid weet thans donders goed, dat de doodsklok over die tyrannie luidt. En de kerk wenst niet met die tyrannie onder te gaan. Vandaar dat delen van de clerus en vooral de lagere, zich voorzichtig distancieren in de eerste plaats in die gebieden, waar de revolutionaire gezindheid het grootste is. In de achterlijkste, zuidelijke provincies durft men zich nog steeds openlijk solidair te tonen met de fascistie. Waar de kerk het bangst voor is, is dat de komende revolutionaire vloedgolf Spanje tot een Socialistische Republiek zal maken. Dat te voorkomen - en wel tot iedere prijs - is het doel van de omzichtige manoeuvres van de Spaanse Roomse kerk. In Nederland hebben we van dit alles een afspiegeling gezien bij de kamerdebatten over de motie-Goedhart. De KVP was er, na veel gekronkel, tegen !

De beweging heeft zich in Spanje in gang gezet. De opgang van de revolutionaire beweging in de wereld is ook Spanje niet voorbijgegaan. De overwinningen in Azië en Afrika, maar vooral de gebeurtenissen in Latijns Amerika versterken de strijdersmoed van het Spaanse volk. In Cuba, een Spaanssprekend land, waarmee de Spanjaarden zich sterk verbonden voelen, heeft de revolutie gezegevierd. "Het is dus mogelijk om te overwinnen", zo zullen zij tegen elkaar

zeggen. "Het is mogelijk om een fascistisch regiem te vernietigen, wanneer wij één zijn". Men kan er over praten en zich de vraag stellen: "Waarom overwonnen de arbeiders en boeren in Cuba wel en wij niet?" Zij zullen de cubaanse leiding vergelijken met hun eigen leiding in het verleden. Ondanks alle leugens, die in Spanje over Cuba verteld worden, dringt de waarheid door.

Wat de arbeiders en boeren van Spanje boven alles nodig hebben is een revolutionaire marxistische partij. Aan de uiteindelijke overwinning behoeven wij niet te twijfelen. Ook al schijnt deze stakingsgolf teruggeëbd, steeds opnieuw zal hij zich herhalen en zal de strijd nieuwe vormen aannemen. Eenmaal in beweging is een snelle uitbreiding mogelijk. Daarbij kunnen overgangsleden een grote rol spelen. Eisen als "Vrijheid van organisatie en drukpers", "Bijeenroeping van een constituerende vergadering" zijn in zulke situaties de leden, die de beweging zullen voortstuwen.

De nederlandse arbeiders moeten de actie van het spaanse proletariaat met alle krachten ondersteunen. Internationale solidariteit met de spaanse arbeiders!

O=O=O

FRIS VAN DE LEVER...

Reeds enkele malen hebben wij erop aangedrongen, dat de kameraden, die de Internationale lezen, niet zouden aarzelen om naar de pen te grijpen, als ze menen iets te moeten opmerken naar aanleiding van ons blad. Het eerste schaap (nou ja, schaap ...) is over de dam en volgens het spreekwoord moeten er nu meer volgen. In ieder geval drukken wij hieronder volledig de brief af, welke wij van kam W. te A. ontvingen. Gebrek aan plaatsruimte maakt het onmogelijk om in dit nummer ook ons antwoord te publiceren. Dat gebeurt dan in het augustusnummer.

De redactie.

Waarde Geestverwanten,

Gevolg gevende aan de aanmoediging op blz. 17 onderaan van het laatste nummer van "De Internationale" veroorloof ik mij hierbij enkele opmerkingen met betrekking tot het stellig zeer waardevolle artikel van Michel Pablo: De Angolese Revolutie. Een artikel, dat oningewijden wil voorlichten, moet in de eerste plaats goed duidelijk zijn, opdat zij zich een oordeel kunnen vormen. Dit is nu m.i. niet het geval waar Pablo uitweidt over de verschillende door Angolezen opgerichte organisaties. Alleen van de INA krijgt men een beeld op grond waarvan men wel tot de conclusie kan komen, dat deze organisatie der zgn. geassimileerden voor de revolutie wel nauwelijks van enige waarde kan zijn. Maar wat is de PLUA? Een organisatie van nationalistische literatoren? Wat is het karakter van de in 1956 door deze PLUA gestichte MPLA? Alleen nationalistisch of ook socialistisch c.q. communistisch? Ook over de UPA kan ik mij geen duidelijk beeld vormen op grond van dit artikel. Wel krijg ik de indruk, dat Pablo met deze organisatie en haar leider Holden Roberto niet bepaald bijster ingenomen is.

Hij schrijft, dat deze organisatie in oorsprong slechts (waarom

"slechts") een uitgroei van de nationale congolese beweging was ; dat Roberto in 1958 slechts (waarom "slechts") een discipel van Loemoemba scheen te zijn ; dat hij de oprichting van een Angolees Bevrijdingsfront met de MPLA weigerde en zijn eigen UPA tot de enige en uitsluitende leiding van de Angolese Revolutie uitriep. Verder schrijft Pablo, dat de MPLA haar eigen revolutionaire activiteit van februari 1961 in Luanda stelt tegenover die van Roberto's UPA in het district Congo op 15-3-61 en dus op voet van gelijkheid (?) met de UPA de oprichting van een Eenheidsfront eist. Het zal wel aan mij liggen, maar ik moet u eerlijk bekennen, dat ik nu nog niet weet wie ik gelijk moet geven, de MPLA of de UPA. Als Pablo dan verder schrijft, dat de algerijnse en congolese ervaringen al hebben aangetoond, dat de - in de volle actie van de massaas voortgezette - verdeeldheid noch een toeval (allicht ! want toeval bestaat niet) noch het gevolg zijn van rivaliteit tussen personen ! of stammen ! of volken, dan ben ik zeer geneigd om achter die uitspraak een hele serie vraagtekens te zetten. Men kan zich door zijn sympathie voor de onderdrukte koloniale volken nl. ook laten verleiden deze te idealiseren en deze zich in politicus veel rijper voor te stellen dan ze in werkelijkheid zijn. Nog dezer dagen las ik, dat in ex-belgisch Congo een stam van een andere stam 600 mannen, vrouwen en kinderen op beestachtige wijze had afgeslacht en is het mij niet recht duidelijk wat dit met nationale bevrijding of klassestrijd te maken heeft gehad. Maar goed, als Pablo dan verder schrijft op blz. 9, dat deze verdeeldheid zich toehuiteindelijk ontwikkelt volgens nauwkeurige klasselijnen, daar de nationale anti-imperialistische strijd nu de tendens heeft zich te ontwikkelen tot een sociale revolutie enz. enz., hoe kan ik dan nu bepalen wat ik juist in dit opzicht kan verwachten hetzij van de MPLA, hetzij van de UPA, nu het politieke karakter van beide organisaties in het artikel van Pablo helemaal niet uit de verf is gekomen ? Al mogen dan in de huidige etappe de verschillen tussen deze twee organisaties niet belangrijk zijn, de belgische Congo heeft ons geleerd, dat deze in de volgende etappe (die misschien wie weet hoe spoedig aanbreekt) enorm groot kunnen worden. Juist met het oog op de lugubere rol, die het Amerikaanse imperialisme thans in Afrika speelt (zie blz. 10) is de meest exacte voorlichting noodzakelijk. Daarom is een passage als op blz. 11 in de derde alinea "zal men de revolutie althans ten dele bevrijden van de thans door Congo gemonopoliseerde hulp, die bepaald wordt door zekere nauwkeurig aan te wijzen buitenlandse invloeden" werkelijk veel te vaag, tenminste voor politieke beginnelingen als ondergetekende. Waarom het kind niet bij zijn naam noemen ? Ik vermoed, dat russische of aanverwante invloeden bedoeld zijn, maar als ik op blz. 10 van het yankee-imperialisme lees : "Tot dat doel gaat het in de grond van de zaak in de kaart van het zwarte nationalisme spelen" enz. dan kunnen - gezien het gluiperige raffinement van het imperialisme - ook Amerikaanse invloed bedoeld zijn. Voor Europese arbeiders is de interne politieke constellatie in de verschillende afrikaanse landen toch al moeilijk te begrijpen en dit des te meer als de eigen afrikaanse leiders dan ook nog scherp tegenover elkaar staan. Met betrekking tot de ex-belgische Congo bv. is het wel duidelijk, dat een Tsjombe de exponent van het belgisch-

franse imperialisme is, maar de figuur van Loemoemba daarentegen is mij nooit heelemaal duidelijk geworden en evenmin begrijp ik wie precies achter de miterij van het congolese leger heeft gezeten, en met welke bedoelingen en tegen wie die miterij precies gericht was. Als u nog een vroeger exemplaar van "De Internationale" hebt, waarin hierover opheldering wordt gegeven, houd ik mij daarvoor aanbevolen.

Intussen gaarne met kameraadschappelijke groeten,

A.C.W.

Binnenkort verschijnt :

De Vierde Internationale
Wat zij is
Wat zij wil

door Michel Pablo

In deze thans in het nederlands vertaalde brochure geeft Michel Pablo een overzicht van de geschiedenis en de doelstellingen van de Vierde Internationale.

De prijs van deze gedrukte brochure bedraagt f. 0.50. U kunt thans reeds bestellen bij onze administratie.

Verder zijn bij onze administratie nog exemplaren verkrijgbaar van "The Arab Revolution" eveneens door Michel Pablo. Prijs f. 0.75.

o=o=o

In het volgende nummer nemen wij de eerste verantwoording op van de voor ons Persfonds ontvangen bijdragen. Is Uw bijdrage daar al bij ? Zo niet : Zorg, dat je erbij komt ! Wij werken uit alle macht om De Internationale naar inhoud en naar uiterlijk zo goed mogelijk te doen zijn. Maar uw hulp, kameraden ! is daarbij onmisbaar.

WERFT ABONNEES !

STEUNT HET PERSFONDS !

o=o=o

Onze krant heeft voortdurend te kampen met ruimtegebrek. Daardoor moesten wij ditmaal enkele artikelen laten overstaan, o.a. een artikel van Eduard Verheyen over Westirien. Wij hebben ons echter voorgenomen dat artikel in het volgende nummer te publiceren. In dat nummer zult u ook vinden een bespreking van het boek "Gesprekken met Stalin" van Milovan Djilas.

De redactie.

Alle aanwijzingen leiden tot de opvatting, dat de verdere gang van de (Sowjet-) ontwikkeling onvermijdelijk moet leiden tot een botsing tussen de cultureel ontwikkelde krachten van het volk en de bureaucratische oligarchie. Deze crisis kan niet vreedzaam worden opgelost. Nog nooit heeft een duivel vrijwillig zelf zijn klauwen afgesneden. De Sowjetbureaucratie zal zijn posities niet zonder strijd opgeven. De ontwikkeling leidt ongetwijfeld naar de weg van de revolutie.

L.D. Trotsky : De Verraden Revolutie.

= 13 =

"door mij, S.) voor de westduitse geheime dienst van Hitlers spionage-
"chef Gehlen heeft gewerkt."

"Onder de 'drie hierboven genoemden' bevinden zich, in uw verslag,
"Michel Raptis en ik, waarmee u dus insinueert als zouden wij voor
"de westduitse geheime dienst hebben gewerkt, waarbij 'deze provo-
"caties tegen de algerijnse nationale beweging in nauwe samen-
"werking met de franse geheime diensten werden opgezet'.

"U dient te begrijpen dat u dergelijke laster niet langer ongestraft
"kunt publiceren. Raptis en ik hebben ons gehele bewuste leven in
"dienst van de revolutionair-Märxistische beweging gestreden met
"inzet van onze gehele persoon. Een van de redenen waarom wij onze
"activiteit het beste in en door de Vierde Internationale tot
"uitdrukking meenden te kunnen en moeten brengen was het feit, dat
"de stalinistische bureaucratie bijna de gehele oude bolsjewisti-
"sche garde uit de periode van de grote Oktober Revolutie, onder de
"meest lasterlijke beschuldigingen (o.a. wegens 'samenwerking met
"de duitse spionagedienst') heeft uitgemoord.

"Hoe juist wij er aan deden, ook en juist in diè periode voor de
"keer van de oude bolsjewistische garde te strijden en de stalinis-
"tische laster aan de kaak te stellen, is wel duidelijke gebleken
"tijdens het pas gehouden XXIIe Congres van de CPSU, waar Kroesjtsjow
"deze misdaden, door Stalin en zijn medestanders begaan, moest er-
"kennen.

"Kennelijk bevreemd voor de gevolgen van de juistheid onzer kritiek
"onder de communistische arbeiders en intellectuelen, bevreemd ook
"voor de spontane solidariteit, die de massaas in de gehele wereld
"hebben getoond jegens Raptis en mij voor onze steun aan de
"algerijnse vrijheidsstrijd, meent u gebruik te moeten maken van
"een duistere Otto Freitag om ons, in de trant die wij nog van
"vroeger kennen, te belasteren.

"Gelukkig hebt u daarbij het historisch tij tegen, Elke eerlijke
"arbeider en intellectueel die ons proces heeft gevolgd, kan slechts
"met walging de infame beschuldigingen van Otto Freitag tegen Raptis
"en mij, door uw redacteur nog aangedikt, hebben gezien. Ook de
"leiding van de Algerijnse Revolutie weet, dat wij met inzet van onze
"vrijheid en ons leven, zonder eigen pretenties en slechts overeen-
"komstig de wensen van de FLN, de algerijnse vrijheidsstrijd hebben
"gediend. Uw laster jegens Michel Raptis en mij kan ook bij de
"FLN slechts de diepste minachting voor uw methodes oproepen.

"Om uw bericht nog enige geloofwaardigheid te verlenen, schrijft u :
"Santen en Raptis kwamen er bij de amsterdamsche rechter met lichte
"straffen af'. Die 'lichte straffen' (een jaar en drie maanden)
"hebben wij te danken aan de golf van solidariteit, die ons proces
"uit alle delen van de wereld heeft overspoeld. Tot hen, die bij
"de minster van justitie protesteerden, behoorde de parlaments-
"fractie van de KPI (Communistische Partij Indonesie), de leiding
"van de CGIL (het italiaans vakverbond, van wiens leiding tal van
"communisten deel uitmaken), naast duizenden revolutionaire
"organisaties, vakbonden, studentenorganisaties en strijders in de
"gehele wereld. Wij hebben die 'lichte straffen' voorts te danken
"aan de demonstrerende amsterdamsche jeugd, aan de algemene veront-
"waardiging bij iedere progressieve Nederlander tegen de duistere
"methodes, die door de BVD (en ongetwijfeld Joop Zwart in het ver-

"band daarvan), in samenwerking met andere geheime diensten, tegen
"ons, bondgenoten van de algerijnse vrijheidsstrijd, zijn gebruikt.
"U dient goed te begrijpen dat u door de plaatsing van de laster
"van Otto Freitag nog aangedikt met uw eigen commentaar, Michel
"Raptis en mij in onze eer en goede naam hebt aangetast, ongetwij-
"feld met het doel ook de Vierde Internationale te treffen.
"Raptis en ik, wij hebben hand in hand gestreden, niet slechts om
"de dappere algerijnse vrijheidsstrijd daadwerkelijk te ondersteu-
"nen, maar ook tegen een door de zwartste reactie op ons en onze
"beweging gerichte aanval. Door uw lasterlijke publicatie verleent
"u de vijanden van de algerijnse revolutie en van de arbeidersbewe-
"ging slechts hand- en spandiensten. In elk geval zijn Michel Raptis
"en ik niet bereid ons dergelijke laster te laten welgevalen.
"Ik verzoek u daarom, mede namens Michel Raptis, deze rechtzetting
"van feiten binnen een week na heden in uw krant op te nemen.

Kam. groetend,

S. Santen.

DE E.E.G: EEN ROVERS-SYMPHONIE MET VELE DISSONANTEN.

Er bestaan onder de socialistische arbeiders van velerlei schakering
vele illusies omtrent de Europese Economische Gemeenschap. Dat is
volstrekt geen wonder. Om te beginnen is het streven naar eenheid,
in de eerste plaats van de arbeiders - nationaal en interna-
tionaal - en in een verder perspectief van de gehele mensheid -
wanneer eenmaal de kluisters van de uitbuiting van de ene mens door
de andere zullen zijn verbrijzeld - vlees en bloed van de socialis-
tische arbeidersbeweging. In de tweede plaats worden de reformisti-
sche bureaucraten niet moe de illusie, als zou de
EEG een belangrijke stap door Jan Blokker zijn op de weg naar de
socialistische éénwording, te voeden.

Dit laatste is echter niet alleen een illusie, het is erger: een fa-
tale misvatting en het is daarom noodzakelijk om in alle duidelijk-
heid te laten zien, wat die EEG in werkelijkheid is: een verbond van
de westeuropese grote trusts om te geraken tot de versterking van
hun militaire positie, van hun concurrentiepositie op de wereldmarkt
en tot een tot zijn uiterste doelmatigheid opgevoerde uitbuiting van
de arbeidersklasse. Dat in dit proces de middenklassen ernstig ge-
vaar lopen te worden verpletterd is een feit, dat in de "officiële"
pers nauwelijks tot uitdrukking komt.

Om de doeleinden van de EEG te bereiken is niet alleen nauwe econo-
mische samenwerking nodig, maar dient ook de politieke hegemonie
van de grote bourgeoisie van de deelnemende landen te worden beves-
tigd. Een van de grondvoorwaarden is echter de militaire saamhorigheid
en het is dan ook niets teveel gezegd, indien men de EEG en de NATO als
een siamese tweeling beschouwt.

Dat het eenwordingsproces zich niet zonder schokken en - vaak erns-
tige - spanningen voltrekt behoeft aan de andere kant niet te ver-
bazen, wanneer men let op de in vele opzichten sterk uiteenlopende
economische, politieke en militaire structuren van de deelnemende

landen en hun graad van ontwikkeling.

De kern van de EEG wordt gevormd door Westduitsland en Frankrijk, Met Italië als "Dritte im Bunde" en de Benelux als deelnemers tegen wil en dank. De lakens worden uitgedeeld door Adenauer en De Gaulle. Deze twee hebben al voorgesteld om, wanneer de Benelux niet wat gewilliger wordt op de verschillende punten, waarover momenteel wrijving bestaat, dan maar een "as Bonn-Parijs-Rome" te vormen.....

Een niet onbelangrijk aspect van de EEG is het streven om door middel van de zg. associatieverdragen een aantal landen, o.m. de vroegere franse koloniën in Afrika, in een staat van politieke en economische onderhorigheid te houden en ze op de meest doelmatige wijze vast te nagelen in hun positie van leveranciers van goedkope minerale en agrarische grondstoffen en afzetgebieden voor de Europese industrieproducten.

Met deze karakteraanwijzingen is nog in het geheel geen volledig beeld van de EEG getekend. Niettemin zijn zij reeds genoeg om deze "gemeenschap" met een wantrouwend oog gadeslagen. Vóór alles is het nodig om de EEG diepgaand te analyseren en zijn ware karakter onbarmhartig bloot te leggen. Dit zullen wij trachten te doen in een reeks artikelen, welke beurtelings een aantal facetten van de EEG belichten.

= = = = =

Sinds zijn oprichting heeft de EEG een niet onbelangrijke ontwikkeling doorgemaakt. Verschillende van de in eerste instantie gestelde doelen zijn bereikt en sommige zelfs overschreden. Maar reeds is een ernstige stagnatie merkbaar. Geleidelijk aan zijn de uitgangspunten "Verenigd Europa" en "Europa der Vaderlanden" in een steeds scherpere tegenstelling tot elkaar komen te staan. De zich thans voordoeende ernstige moeilijkheden vloeien in wezen voort uit tegenstellingen op het gebied van de atoombewapening, uit een strijd om de leiding in het atlantische bondgenootschap. Wie hieromtrent nader wenst te worden ingelicht, leze het artikel van Walter Lippmann in De Volkskrant van 22 mei j.l. Wie omtrent het "vreedzame" en "progressieve" karakter van de EEG nog illusies had, kan ze daar kwijt-raken.

Hoezeer overigens de leden van de EEG-club elkaar veelal het licht in de ogen niet gunnen wordt treffend geïllustreerd door een artikel in de Haagse Courant van 15 mei j.l.

Ondanks de protesten van de EEG hebben de VS de invoerrechten op tapijten en vensterglas verhoogd, waardoor vooral België wordt getroffen. Dit land eist dan ook, dat de EEG-broeders tegenmaatregelen zouden treffen. Maar welke? De Haagse Crt. schrijft:

"Een lange reeks van producten is de revue gepasseerd, doch telkens bleek dat, wanneer sommige landen tegen verhoging van invoerrechten of beperking van de invoercontingenten geen bezwaar hadden, andere daarentegen destemee gekant waren tegen zulke maatregelen."

Westduitsland weigerde er landbouwproducten onder te laten vallen, Nederland tabak of tabaksproducten. "Tenslotte is men erin geslaagd een lijstje... op te stellen... een aantal chemische producten, kunstvezels en damesondergoed." In arren moede zou men overigens nog maar eens met de Amerikanen gaan praten... Er klinken in deze roverssymphonie vele dissonanten mee. We zullen ze er stuk voor stuk uithalen.

Michel Raptis (Pablo) en Sal Santen hebben nu een proces tegen de "Waarheidsridders" aangespannen. De dagbladen hebben hierover reeds bericht. Ook "De Waarheid" vond het bericht het vermelden waard. Een pikante bijzonderheid is echter, dat men naliet te vermelden, dat onze kameraden verklaard hebben de geëiste schadevergoeding aan de algerijnse kinderen ter beschikking te zullen stellen Evenmin heeft men het daar nodig gevonden om de brief te publiceren, welke Sal Santen op 15 december 1961 aan de redactie van "De Waarheid" schreef. We publiceren die brief hieronder en laten verder commentaar achterwege. Dat is nl. volstrekt overbodig.....

"Aan de redactie van De Waarheid,
A m s t e r d a m.

Amsterdam, 15 december 1961.

"W.M.,

"In De Waarheid van 14 december jl. hebt u een persverslag opgenomen van een zekere Otto Freitag, volgens uw krant "de naar de DDR uitgeweken voormalige leider van de Trotskistische 'sectie Duitsland der Vierde Internationale', welk verslag is vermengd met uw eigen commentaar.

"Alvorens op de lasterlijke inhoud van de verklaring van Otto Freitag in te gaan, wil ik, mede namens Michel Raptis, nadrukkelijk verklaren, dat deze persoon ons volkomen onbekend is, nooit deel heeft uitgemaakt van de Vierde Internationale, laatstaan van de leiding van een harer secties, in cassu de Duitse.

"In uw verslag insinueert u, als zou er op enigerlei wijze samenwerking hebben bestaan tussen Michel Raptis en mij enerzijds, het heerschap Zwart anderzijds. Ik heb, door Zwart in zijn proces van 12 december jl. als getuige gedagvaard, onder ede verklaard nooit op enigerlei wijze met Zwart te hebben samengewerkt en daarmee de volstreekte waarheid gesproken.

"Ik heb mij omtrent de machinaties van Joop Zwart nooit enige illusie gemaakt (terwijl Michel Raptis tot aan zijn arrestatie zelfs nooit van Zwart had gehoord) en ik heb in mijn leven anderen al-tijd voor Joop Zwart gewaarschuwd.

"Toen ik, na mijn arrestatie, tot de ontdekking kwam, dat Zwart, via Oeldrich bij het drukken van Franse indentiteitskaarten was betrokken, heb ik de officier van justitie meegedeeld dat deze samenwerking mij volledig onbekend was (zoals ze ook Raptis onbekend was) en dat ik, mocht daarover bij de justitie enige twijfel bestaan, talloze getuigen zou oproepen, die wisten hoe ik over Zwart dacht en dat ik dus niet in staat kon zijn geweest, ooit in enigerlei vorm direct of indirect, met hem samen te werken. Toen het de officier van justitie ook verder bij het vooronderzoek bleek, dat Raptis en ik in geen enkele relatie tot Zwart hadden gestaan, moest de justitie er toe overgaan, tegen Zwart een afzonderlijk proces te voeren.

"Dat Zwart een "agent van de Gehlen-dienst" is, zoals u schrijft, acht ik mogelijk. Uw informant Freitag, die, volgens uw eigen bericht, voor de duitse geheime dienst van Hitlers spionagechef Gehlen heeft gewerkt, zou u daarover wellicht nader kunnen berichten, zelf beschik ik gelukkig niet over dergelijke informatiebronnen.....
"Ongehoord en lasterlijk wordt echter uw bericht wanneer u schrijft: "Freitag, die zelf, evenals de drie hierboven genoemden (onderstreept

Zie verder 14.

6e Jaargang

No. 4

Juli 1962

J. Jacobs.

Administratie :

Leidsekade-54/3

Amsterdam

Gem.Giro J.4501

I N H O U D .

Omslag	Op gespannen voet met "De Waarheid".
blz. 1	De gemeenteraadsverkiezingen.
„ 3	Neg-een provocatie.
„ 3	L.D. Trotsky - De verraden Revolutie.
„ 4	Indonesië, de huidige situatie II.
„ 7	Een lekker bakkie koffie : Slavenzweet en bloed.
„ 8	De spaanse arbeidersklasse in verzet.
„ 11	Fris-van-de lever
„ 15	De E.E.G. : een roverssymphonie met vele dissonanten.